

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců
JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobkyně: **ReDeKa s.r.o.**, IČ 04043405,
sídlem Dřevná 382/2, 128 00 Praha 2,

zastoupená advokátem Mgr. Oldřichem Nejdlem,
sídlem Valentinská 56/11, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, IČ 00025429,
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 04. 2025, č. j. MSP-86/2024-ODKA-ROZ/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým ministr spravedlnosti zamítl rozklad žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2024, č. j. MSP-168/2024-OTP-VTS/15 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobkyně o uspokojení majetkového nároku z výnosu majetkové trestní sankce dle zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 59/2017 Sb.“, příp. „ZPP“), jelikož ji neshledal osobou oprávněnou, s odkazem na ustanovení § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“, příp. „s. ř.“), § 2 odst. 1 a 4, § 8 odst. 1 a § 10 odst. 1 zákona č. 59/2017 Sb.

Žalobní body

2. Žalobkyně v první řadě namítá nesprávné právní posouzení otázky, zda je oprávněnou osobou dle § 2 odst. 4 zákona č. 59/2017 Sb. Žalobkyně má výklad právní úpravy zastávaný žalovaným za nesprávný. Žalobkyně zejména brojí proti názoru správních orgánů, že musí být bezvýjimečně splněna podmínka uložení majetkové sankce v totožném trestním řízení, v němž byl poškozenému přiznán majetkový nárok. Žalobkyně má za to, že pro přiznání statutu oprávněné osoby není podstatný vztah poškozeného ke konkrétnímu trestnímu řízení, ale vztah poškozeného k určitému skutku. Dle žalobkyně bude dán vztah příčina – důsledek i mezi zdrojovým trestným činem a majetkovým nárokem poškozeného, jehož bezprostřední příčinou je jednání podílníka, navazující na předchozí spáchání zdrojového trestného činu. Poukázala dále na to, že vzhledem k majetkovým poměrům pachatelů není pravděpodobné, že by byl její nárok uspokojen v exekučním řízení. Postup dle zákona č. 59/2017 Sb. má tak představovat jediný účinný způsob, jak se může domoci uspokojení svého nároku. Žalobkyně také uvedla, že mělo být při posuzování věci užito testu proporcionality, k čemuž však nedošlo.
3. Ve druhém žalobním okruhu žalobkyně poukázala na účel právní úpravy, jímž má být zlepšení postavení obětí při uspokojování majetkových nároků a umožnění využití majetku, který byl odčerpán na základě majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení, pro tento účel. Při aplikaci právní úpravy by pak měla být vyloučena libovůle správních orgánů při rozhodování o žádostech, čímž by bylo vyloučeno prohlubování faktické nerovnosti mezi různými skupinami poškozených ve srovnatelném postavení. Rovněž žalobkyně poukázala na to, že uspokojení nároku poškozeného má nesporně přednost před majetkovými zájmy státu. Tuto svou argumentaci doplnila odkazy na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“), Soudního dvora EU (dále též „SDEU“), Ústavního soudu (dále též „ÚS“) a Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“).
4. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí ministra spravedlnosti i prvostupňové rozhodnutí žalovaného. Dále pak navrhla, aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zastává názor, že byly shromážděny veškeré nutné podklady pro rozhodnutí, která považuje za přezkoumatelná a v souladu se zákonem. Postup správních orgánů současně nevykazuje žádné vady, které by způsobovaly nezákonnost rozhodnutí správních orgánů.

6. Stran okruhu námitek nesprávného právního posouzení věci uvedl, že pro status oprávněné osoby dle § 2 odst. 4 zákona č. 59/2017 Sb., musí být kumulativně splněny obě podmínky, tedy pravomocně uložená majetková trestní sankce v trestním řízení, ve kterém byl poškozenému přiznán majetkový nárok na náhradu škody či nemajetkové újmy. Žalovaný rovněž uvedl, že ačkoliv žalobkyně utrpěla škodu jednáním pachatelů, tak v trestním řízení, ve kterém jí byl přiznán majetkový nárok (nárok na náhradu škody ve výši 32 100 000 Kč), nebyla majetková trestní sankce ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 59/2017 Sb. uložena. Test proporcionality je v tomto případě dle žalovaného vyloučen, neboť žalobkyně se nikdy nestala vlastníkem posléze zabraných nemovitostí, a tudíž ani nemohlo dojít k zásahu do jejího vlastnického práva.
7. Dále pak uvedl, že by v případě přiznání postavení oprávněné osoby žalobkyni dle § 2 odst. 4 zákona č. 59/2017 Sb. byl statutární orgán Tenisového klubu Karlín, odsouzený v původním trestním řízení, v důsledku regresu nucen státu platit náhradu škody, k níž vůbec nebyl zavázán trestním rozsudkem.
8. K tvrzenému možnému zvýhodnění či diskriminaci některých poškozených uvedl, že by k němu vedl právě žalobkyní prezentovaný výklad zákona č. 59/2017 Sb. V trestním řízení, ve kterém bylo vysloveno zabránění nemovitostí (řízení vedené u Obvodního soudu pro Prahu 8, sp. zn. 2 T 71/2017), byl majetkový nárok přiznán subjektu Tělovýchovné jednotě Karlín, nikoliv žalobkyni. V případě, že by došlo k realizaci uložené majetkové trestní sankce formou prodeje nemovitostí a z výnosu majetkové trestní sankce by byl přiznán a vyplacen majetkový nárok žalobkyni, které v tomto trestním řízení majetkový nárok přiznán nebyl, jednalo by se nejen o nezákonný postup dle zákona č. 59/2017 Sb., ale i zjevnou diskriminaci a nerovný přístup ve vztahu k poškozenému v tomto trestním řízení – Tělovýchovné jednotě Karlín.
9. K námitkám stran účelu právní úpravy uvedl, že jsou rovněž nedůvodné. Postupoval totiž v souladu s účelem úpravy a nezkrátil žalobkynina práva. Dále poukázal na to, že je vázán pravomocným a vykonatelným rozhodnutím vydaným v trestním řízení. Není tak oprávněný hodnotit či revidovat postup orgánů činných v trestním řízení.

Replika žalobkyně

10. Žalobkyně v replice setrvala na žalobním návrhu a oponovala argumentaci žalované. Uvedla přitom, že nedostatky odůvodnění správního rozhodnutí nelze dodatečně zhojit ve vyjádření k žalobě. Nově také uplatnila námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. V rámci vyjádření dále uvedla, že její výklad není extenzivní, nýbrž takový, který sleduje účel, který zákonodárce při vytváření normy sledoval.
11. Dále pak odkázala na judikaturu, dle níž se může vázanost soudu v civilním řízení trestním rozsudkem prosadit jenom ve vztahu k osobám, které vystupovaly v trestním řízení, v němž měly možnost skutkově a právně argumentovat, jakož i činit důkazní návrhy. Vůči třetím osobám, které neměly možnost v trestním řízení skutkově a právně argumentovat a činit důkazní návrhy, se vázanost civilního soudu trestním rozsudkem neuplatní, a není tedy vyloučeno provádět dokazování k těm okolnostem, které byly zjišťovány v trestním řízení a které jsou zároveň významné i pro soukromoprávní posouzení věci.
12. Stran testu proporcionality uvedla, že došlo ke kolizi dvou základních práv, a to práva nabyvatele v dobré víře na ochranu majetku ve smyslu čl. 1 Dodatkového protokolu k

Evropské úmluvě a vlastnického práva původního vlastníka dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Tato kolize tedy měla být řešena.

13. Stejně tak žalobkyně odmítla argumentaci žalovaného, že by v případě přiznání postavení oprávněné osoby žalobkyni dle § 2 odst. 4 zákona č. 59/2017 Sb. byl statutární orgán Tenisového klubu Karlín, odsouzený v původním trestním řízení, v důsledku regresu nucen státu platit náhradu škody, k níž vůbec nebyl zavázán trestním rozsudkem. Žalobkyně má za to, že nic takového z § 11 odst. 1 zákona č. 59/2017 Sb. neplyne.
14. Žalobkyně dále opětovně poukázala na to, že při existenci více výkladových variant zákona je třeba zvolit tu, která lépe umožňuje náhradu škody ve prospěch osob poškozených trestným činem. Dodala, že evropské právo kategoricky zakazuje, aby se stát obohatil na úkor osob poškozených trestným činem.

Průběh řízení před správními orgány

15. Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil, že žalobkyně podala u žalovaného žádost o uspokojení majetkového nároku ve výši 32 100 000 Kč dle zákona č. 59/2017 Sb. Dnem doručení žádosti o uspokojení majetkového nároku žalovanému bylo zahájeno řízení o žádosti ve smyslu § 44 odst. 1 správního řádu. Žalovaný přípisem ze dne 8. 7. 2024, č. j. MSP-168/2024-OTP-VTS/3, přípisem ze dne 9. 7. 2024, č. j. MSP-168/2024-OTP-VTS/4, a přípisem ze dne 15. 7. 2024, č. j. MSP-168/2024-OTP-VTS/7, požádal Obvodní soud pro Prahu 8 a Městský soud v Praze o zaslání rozhodnutí s doložkou právní moci vydaných v trestním řízení sp. zn. 2 T 71/2017 a sp. zn. 73 T 11/2021, tedy o rozhodnutí soudů, na které žalobkyně odkazovala ve své žádosti o uspokojení majetkového nároku. Přípisem ze dne 10. 9. 2024, č. j. MSP-168/2024-OTP-VTS/14, byla žalobkyně vyrozuměna o zahájení správního řízení a zároveň byla v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu poučena o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Svého práva ve stanovené lhůtě nevyužila.
16. Dne 26. 9. 2024 vydal žalovaný prvoinstanční rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobkyně o uspokojení majetkového nároku z výnosu majetkové trestní sankce s odkazem na ustanovení § 67 odst. 1 správního řádu, § 2 odst. 1 a 4, § 8 odst. 1 a § 10 odst. 1 zákona č. 59/2017 Sb. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni oznámeno dne 30. 9. 2024 doručením do datové schránky.
17. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, ve kterém namítala chybné právní posouzení věci ve vztahu k ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 59/2017 Sb. Žalobkyně argumentovala, že je oprávněnou osobou ve smyslu zákona č. 59/2017 Sb., neboť je poškozenou v trestním řízení, ve kterém byla pravomocně uložena majetková trestní sankce, a majetkový nárok, který jí byl přiznán v trestním řízení, byl řádně uplatněn. Dále uvedla, že nemovité věci, které byly zabrány usnesením Obvodního soudu pro Prahu 8 v trestním řízení vedeném pod sp. zn. 2 T 71/2017 společnosti Sport Investment, s. r. o., jsou věci ve smyslu ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 59/2017 Sb., přičemž výnos z prodeje těchto věcí má být v souladu s ustanovením § 7 odst. 1 zákona č. 59/2017 Sb. užit k uspokojení majetkového nároku oprávněné osoby, tedy žalobkyně. V rozkladu označila postup žalovaného za formalistický, znemožňující uspokojení poškozené osoby z výnosů majetkové trestní sankce v případě pokračující trestné činnosti či spolupachatelů, a odkázala na důvodovou zprávu k zákonu č. 59/2017 Sb. Žalobkyně navrhla, aby ministr spravedlnosti napadené rozhodnutí zrušil a ve věci žádosti rozhodl o uspokojení majetkového nároku žadatele ve výši 32 100 000 Kč ze zvláštního účtu a o vyplacení peněžních prostředků na bankovní účet žalobkyně.

18. O rozkladu rozhodl ministr spravedlnosti nyní napadeným rozhodnutím. Konstatoval v něm, že námitky nejsou důvodné, prvoinstanční rozhodnutí je přezkoumatelné a neshledal v něm žádnou vadu či nesprávnost rozhodnutí, ani řízení, které jeho vydání předcházelo. Rozklad pro tyto důvody zamítl.

Posouzení věci městským soudem

19. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
20. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
21. Žaloba není důvodná.
22. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, jelikož žalobkyně s tímto postupem na výzvu soudu výslovně souhlasila, a žalovaný s takovýmto postupem nevyjádřil nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Důvodem pro nařízení jednání nebylo ani dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
23. Soud předesílá, že spornou otázkou v této věci je, zda je možné považovat žalobkyni za oprávněnou osobu ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 59/2017 Sb.
24. Městský soud považuje za podstatné, že argumentace uvedená v žalobě, je velmi obecná a v podstatné části kopíruje rozkladové námitky. Soud se má v takovém případě zaobírat námitkami v takové míře podrobnosti, jež plyne z podoby žaloby (rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Afs 157/2022-45) rovněž je nutné poukázat na to, že „žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty.“ (rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018-63). Stejně tak platí, že „je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“ (rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, 1350/2007 Sb. NSS).
25. Nejvyšší správní soud setrvale zastává názor, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).
26. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť vlastní přezkum rozhodnutí je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Musí se jednat o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek relevantních důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Dle žalobkyně jsou napadená rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Žalobkyně nejprve poukázala na rozsudek NSS ze dne 2. 6. 2021, č.j. 1 Afs 87/2021-30, z něhož dovodila, že nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je i takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníků řízení a proč podřadil popsany skutkový stav pod zvolené právní normy. Správní orgány se těmito otázkami dle žalobkyně nezabývaly, ačkoliv byly významné a tento nedostatek napravuje žalovaný až ve vyjádření k žalobě. Napadená rozhodnutí jsou proto dle žalobkyně stižena vadou nepřezkoumatelnosti a nemohou tak při soudním přezkumu obstát.

27. Dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.*
28. Dle ustálené judikatury jsou nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů rozhodnutí, není-li zřejmé, z jakých podkladů rozhodnutí činil a jakými úvahami se při hodnocení těchto podkladů správní orgán řídil (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51, je dále zřejmé, že nepřezkoumatelnost je také dána, jestliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovodil své závěry, případně jestliže nevypořádal rozpory mezi zjištěnými podklady, tj. nevysvětlil proč upřednostnil podklady svědčící o určitém skutkovém závěru oproti jinému (rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47).
29. Městský soud předesílá, že nepřezkoumatelnost je nutné brát jako extrémní vadu rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti, případně absenci důvodů pro něj, a nikoliv jako pouhý nesouhlas se závěry v něm obsaženými. Smyslem nepřezkoumatelnosti je, zda napadené rozhodnutí splňuje podmínky stanovené pro odůvodnění a zda je možné ho přezkoumat. Soud poukazuje na to, že sama žalobkyně se závěry obsaženými v napadeném rozhodnutí věcně polemizuje a vznáší ve vztahu k nim námitky, což by dozajista nebylo možné, pakliže by byly zatíženy vadou nepřezkoumatelnosti.
30. Žalovaný v této věci vycházel ze zjištění prvostupňového správního orgánu. V rámci řízení byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, ze kterého žalovaný následně vyšel při odůvodnění svého rozhodnutí. Rozhodnutí se tedy opírá o dostatek důvodů, které jsou srozumitelně prezentovány. Pakliže správní orgán jasně a přehledně uvedl důvody svého rozhodnutí, z těchto důvodů poté logicky vyvodil závěr a zároveň byly vypořádány rozpory ve zjištěních, pak není možné označit napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
31. Vzhledem k tomu, že soud shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelné, přistoupil k věcnému přezkumu rozhodnutí.
32. Výše uvedené žalobní okruhy se do značné míry prolínají. Námitky stran nesprávného právního názoru a nesprávné aplikace dotčené právní úpravy stojí z velké části na argumentaci účelem zákona č. 59/2017 Sb. Soud se při věcném přezkumu napadeného rozhodnutí nejprve zabýval otázkou, zda žalovaný správně aplikoval dotčenou právní úpravu. Zodpovězení této otázky pomůže nalézt odpověď na otázku druhou, tedy zda žalovaný nepostupoval v rozporu s účelem zákona č. 59/2017 Sb.
33. Žalobkyně zastává názor, že je oprávněnou osobou dle § 2 odst. 4 zákona č. 59/2017 Sb. Výklad právní úpravy zastávaný žalovaným považuje za nesprávný. Podmínka uložení

majetkové sankce v totožném trestním řízení, v němž byl poškozenému přiznán majetkový nárok, nemusí být dle žalobkyně bezvýjimečně splněna. Pro přiznání statutu oprávněné osoby nemá být podstatný vztah poškozeného ke konkrétnímu trestnímu řízení, ale vztah poškozeného k určitému skutku. Dle žalobkyně bude dán vztah příčina – důsledek i mezi zdrojovým trestným činem a majetkovým nárokem poškozeného, jehož bezprostřední příčinou je jednání podílníka, navazující na předchozí spáchání zdrojového trestného činu.

34. Dále žalobkyně poukázala na to, že vzhledem k majetkovým poměrům pachatelů není pravděpodobné, že by byl její nárok uspokojen v exekučním řízení. Postup dle zákona č. 59/2017 Sb. má tak představovat jediný účinný způsob, jak se může domoci uspokojení svého nároku.
35. Žalobkyně také uvedla, že mělo být při posuzování věci užito testu proporcionality, k čemuž však nedošlo.
36. Žalovaný má za to, že pro status oprávněné osoby dle § 2 odst. 4 zákona č. 59/2017 Sb. musí být kumulativně splněny obě podmínky, a to pravomocně uložená majetková trestní sankce v trestním řízení, ve kterém byl poškozenému přiznán majetkový nárok na náhradu škody či nemajetkové újmy. Rovněž uvedl, že ačkoliv žalobkyně utrpěla škodu jednáním pachatelů, tak v trestním řízení, ve kterém jí byl přiznán majetkový nárok, nebyla první podmínka splněna, když v něm nebyla uložena majetková trestní sankce ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 59/2017 Sb.
37. Test proporcionality je v tomto případě dle žalovaného vyloučen, neboť žalobkyně se nikdy nestala vlastníkem posléze zabraných nemovitostí, a tudíž ani nemohlo dojít k zásahu do jejího vlastnického práva.
38. Dále pak uvedl, že by v případě přiznání postavení oprávněné osoby žalobkyni dle § 2 odst. 4 zákona č. 59/2017 Sb. byl statutární orgán Tenisového klubu Karlín, odsouzený v původním trestním řízení, v důsledku regresu nucen státu platit náhradu škody, k níž vůbec nebyl zavázán trestním rozsudkem.
39. K tvrzenému možnému zvýhodnění či diskriminaci některých poškozených uvedl, že by k němu vedl právě žalobkyní prezentovaný výklad zákona č. 59/2017 Sb. V trestním řízení, ve kterém bylo vysloveno zabránění nemovitostí (řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 8, sp. zn. 2 T 71/2017), byl majetkový nárok přiznán subjektu Tělovýchovné jednotě Karlín, nikoliv žalobkyni. V případě, že by došlo k realizaci uložené majetkové trestní sankce formou prodeje nemovitostí a z výnosu majetkové trestní sankce by byl přiznán a vyplacen majetkový nárok žalobkyni, které v tomto trestním řízení majetkový nárok přiznán nebyl, jednalo by se nejen o nezákonný postup dle zákona č. 59/2017 Sb., ale i zjevnou diskriminaci a nerovný přístup ve vztahu k poškozenému v tomto trestním řízení – Tělovýchovné jednotě Karlín.
40. Dle § 2 odst. 1 zákona č. 59/2017 Sb. se *majetkovou trestní sankcí pro účely tohoto zákona rozumí sankce uložená podle trestního zákona v trestním řízení o trestném činu, kterým pachatel způsobil majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu anebo jím získal bezdůvodné obohacení, a to:*
 - a) *trest propadnutí majetku,*
 - b) *peněžitý trest a peněžitá opatření (dále jen "peněžitý trest"),*
 - c) *trest propadnutí věci a trestní opatření propadnutí věci (dále jen "trest propadnutí věci"),*

- d) propadnutí náhradní hodnoty,
- e) ochranné opatření zabrání části majetku,
- f) ochranné opatření zabrání věci a
- g) zabrání náhradní hodnoty.

41. Dle § 2 odst. 2 zákona č. 59/2017 Sb. se majetkovou trestní sankcí rozumí také majetková sankce uložená rozhodnutím soudu jiného členského státu uznaným na území České republiky podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 nebo uložená ve Spojeném království rozhodnutím uznaným na území České republiky na základě Dohody mezi Unií a Spojeným královstvím, pokud trestným činem, v důsledku jehož spáchání byla uložena majetková sankce, pachatel způsobil majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu anebo jím získal bezdůvodné obohacení. Ostatní majetkové sankce uložené rozhodnutím soudu cizího státu, které bylo na území České republiky uznáno, se za majetkovou trestní sankci pro účely tohoto zákona nepovažují.
42. Dle § 2 odst. 4 zákona č. 59/2017 Sb. se oprávněnou osobou pro účely tohoto zákona rozumí poškozený, s výjimkou státu,
- a) který v trestním řízení, ve kterém byla pravomocně uložena majetková trestní sankce, uplatnil majetkový nárok a tento nárok mu byl přiznán rozhodnutím soudu vydaným v trestním řízení, které nabylo právní moci a je vykonatelné,
 - b) který v trestním řízení, ve kterém byla pravomocně uložena majetková trestní sankce, uplatnil majetkový nárok a byl s tímto nárokem, byť jen zčásti, pravomocným rozhodnutím soudu vydaným v trestním řízení odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních, a do 60 dnů od právní moci takového rozhodnutí ohledně tohoto majetkového nároku podal návrh na zahájení řízení ve věcech občanskoprávních,
 - c) o jehož majetkovém nároku pravomocně rozhodl soud v řízení ve věcech občanskoprávních, pokud v trestním řízení o trestném činu, v důsledku jehož spáchání mu tento nárok vznikl, byla uložena majetková trestní sankce,
 - d) vůči němuž má pachatel pravomocným a vykonatelným rozhodnutím soudu v řízení ve věcech občanskoprávních stanovenou vyšší vyživovací povinnosti, pokud v řízení o trestném činu zanedbání povinné výživy byla pravomocně uložena majetková trestní sankce, nebo
 - e) kterému byl rozhodnutím jiného státu přiznán majetkový nárok, pokud v jiném státu byla v souvislosti s trestným činem, v důsledku jehož spáchání mu tento nárok vznikl, uložena majetková trestní sankce podle odstavce 2.
43. Dle § 8 odst. 1 ministerstvo uspokojí majetkový nárok oprávněné osoby způsobem a za podmíněk stanovených tímto zákonem na základě její žádosti. Oprávněná osoba uvedená v § 2 odst. 4 písm. a), c) nebo d) žádost podá do 60 dnů od nabytí právní moci výroku o vině, výroku o majetkové trestní sankci a, nejde-li o oprávněnou osobu uvedenou v § 2 odst. 4 písm. d), výroku o majetkovém nároku poškozeného uvedeného v rozhodnutí soudu vydaném v trestním řízení o trestném činu, v důsledku jehož spáchání vznikl oprávněné osobě majetkový nárok, jinak právo na uspokojení jejího majetkového nároku ze zvláštního účtu zaniká. Oprávněná osoba uvedená v § 2 odst. 4 písm. b) žádost podá do 60 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí vydaného soudem v řízení ve věcech občanskoprávních, kterým byl oprávněné osobě přiznán její majetkový nárok, jinak právo na uspokojení jejího majetkového nároku ze zvláštního účtu zaniká.

44. Soud s ohledem na výše citovanou právní úpravu seznal, že za oprávněnou osobu ve smyslu § 2 odst. 4 písm. a) zákona č. 59/2017 Sb. lze považovat osobu, která splní dvě základní podmínky. Těmi jsou (i) pravomocné uložení trestní sankce ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 59/2017 Sb. (ii) v tomtéž trestním řízení, ve kterém byl poškozenému (žadateli) přiznán majetkový nárok na náhradu škody či nemajetkové újmy.
45. Soud má za to, že žalobkyně tyto podmínky nesplnila. Žalobkyně totiž vystupovala coby poškozená v trestním řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. 2 T 77/2021, v němž však k uložení trestní sankce ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 59/2017 Sb. nedošlo.
46. Na tom nic nemění ani to, že je možné uznat, že jednání, jež bylo předmětem trestního řízení vedeného u téhož soudu, ale pod sp. zn. 2 T 71/2017, lze označit za zdrojový trestný čin, který vedl až k poškození žalobkyně. Soud se však nemohl ztotožnit s námitkou, že podmínka uložení majetkové sankce v totožném trestním řízení, v němž byl poškozenému přiznán majetkový nárok, nemusí být bezvýjimečně splněna. Ze zákona totiž výše uvedené podmínky jasně plynou. Pro naplnění definice této oprávněné osoby zákonodárce dle soudu zcela srozumitelně vyžaduje, aby v řízení, v němž vystupuje poškozená, byla uložena trestní sankce ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 59/2017 Sb.
47. Soud neopomenul ani námitku žalobkyně, že se správní orgány dostatečně nezabývaly tím, zda by žalobkyně nemohla být oprávněnou osobou dle § 2 odst. 4 písm. c) či e) zákona č. 59/2017 Sb., kde jsou dle žalobkyně podmínky pro přiznání statutu oprávněné osoby volnější. S tím by bylo možné souhlasit, avšak je nutné zdůraznit, že sama žalobkyně nic o tom, že by mohla být oprávněnou osobou dle výše zmíněných ustanovení nic neuvedla. Navíc musí soud poukázat na to, že § 2 odst. 4 zákona písm. c) zákona č. 59/2017 Sb. směřuje na případy, kdy byl dle § 229 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“, příp. „TŘ“), poškozený odkázán se svým nárokem na náhradu škody či nemajetkové újmy na řízení občanskoprávní. Rovněž § 2 odst. 4 písm. e) zákona č. 59/2017 Sb. míří na situaci odlišnou od případu žalobkyně, a to na přeshraniční případy s mezinárodním prvkem. Žalovaný tedy neměl žádný důvod pro to, aby se bez dalšího otázkou, zda žalobkyně případně mohla být osobou oprávněnou i podle ust. § 2 odst. 4 písm. c) či e) zákona č. 59/2017 Sb., vůbec zabýval. Ani tato námitka tak není důvodná.
48. Dále se soud zabýval námitkou týkající se majetkových poměrů dotčených pachatelů a možnosti uspokojení žalobkyně v exekučním řízení. Postup dle zákona č. 59/2017 Sb. dle žalobkyně představuje jediný účinný způsob, jak se může domoci uspokojení svého nároku. Ačkoliv nerozporuje to, že žalobkyně utrpěla škodu velkého rozsahu, nemohl soud ani této námitce přisvědčit. Je sice možné, že žalobkyně nebude v exekučním řízení uspokojena, tato eventualita však nemůže být nosným důvodem pro extenzivní výklad dotčených ustanovení zákona, tak jak je interpretuje žalobkyně. Je totiž nutné poukázat na to, že v „řetězci trestné činnosti“ není jedinou poškozenou. Zde musí soud připomenout to, že v rámci trestního řízení vedeného pod sp. zn. 2 T 71/2017 u Obvodního soudu pro Prahu 8, vystupovala jako poškozená „Občanské sdružení Tělovýchovná jednota Karlín Tesla“ (dále též „TJKT“). Tu přitom je možné označit za oprávněnou osobu ve smyslu § 2 odst. 4 písm. a) zákona č. 59/2017 Sb. Přistoupení na žalobkynin výklad by tak mohl založit nerovné postavení těchto dvou osob, přičemž by mohlo dojít ke zkrácení majetkových práv TJKT. Současně je možné uvést, že uspokojení žadatele dle zákona č. 59/2017 Sb. představuje pouze fakultativní způsob uspokojení majetkového nároku (viz bod 25 rozsudku NSS ze dne 18. 12. 2024, č. j. 2 As 15/2024–42).

49. S výše uvedeným se pojí námitka žalobkyně, že mělo být v rámci posouzení nyní řešené věci užito testu proporcionality. Žalovaný naopak zastává názor, že test proporcionality je v tomto případě vyloučen, neboť žalobkyně se nikdy nestala vlastníkem posléze zabraných nemovitostí, a tudíž ani nemohlo dojít k zásahu do jejího vlastnického práva.
50. Soud se při posouzení této námítky přiklonil na stranu žalovaného. Shledal totiž, že právo na uspokojení majetkového nároku z výnosu majetkové trestní sankce není ústavně zaručeno. K tomu soud odkazuje rovněž na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 2 As 15/2024, v jehož bodě 24 je uvedeno, že „nelze za protiústavní považovat ani stav, kdy zákon uspokojení nároků poškozených z výnosu majetkových sankcí umožňuje, avšak pouze za určitým způsobem stanovených podmínek.“. Ve stejném rozsudku kasační soud uvedl, že „NSS souhlasí s městským soudem také v tom, že dopad sporné právní úpravy do ústavně zaručeného práva vlastnit majetek ve smyslu čl. 11 Listiny, případně do jeho procesní ochrany ve smyslu čl. 36 Listiny, je pouze nepřímý. Postup podle zákona o použití peněžních prostředků totiž představuje jen fakultativní způsob uspokojení majetkového nároku. [...]“. Soud má proto za to, že nemohlo dojít k zásahu do ústavně zaručených práv žalobkyně. Shledal proto, že správní orgány nepochybily, když v rámci posouzení věci nepřistoupily k aplikaci testu proporcionality.
51. Městský soud shledal, že podmínky uvedené v zákoně č. 59/2017 Sb. jsou formulovány dostatečně jednoznačně. Ač si je soud vědom provázanosti obou dotčených trestních řízení, shledal, že při posouzení splnění zákonem daných podmínek žalovaný postupoval v souladu se zákonem a nedopustil se přitom žádného pochybení, které by mohlo založit nezákonnost jeho rozhodnutí. Námitky okruhu nesprávného posouzení věci jsou proto nedůvodné.
52. Soud se dále zabýval samotným účelem zákona č. 59/2017 Sb. a s tím spojenou otázkou, zda žalovaný nepostupoval v rámci nyní projednávané v rozporu s ním.
53. Mezi účastníky řízení není sporu, že účelem zákona č. 59/2017 Sb. je „zlepšit postavení poškozených při uspokojování jejich majetkových nároků a umožnit využití majetku, který byl odčerpán na základě majetkových trestních sankcí, uložených v trestním řízení“. Současně žalovaný souhlasí s žalobkyní v tom, že „okruh oprávněných osob by měl být vymezen v souladu s ústavní zásadou všeobecné rovnosti před zákonem s vyloučením libovůle a nemá vytvářet faktickou nerovnost mezi různými skupinami poškozených ve srovnatelném postavení.“. Spor však panuje o to, zda by s ohledem na výše předestřený účel právní úpravy měla být za oprávněnou osoba dle § 2 odst. 4 zákona č. 59/2017 Sb. považována rovněž žalobkyně.
54. Před bližším posouzením této námítky považuje soud za vhodné předeslat právní názor NSS, který v rozsudku ve věci sp. zn. 2 As 15/2024 shledal, že „[h]lavním účelem zákona o použití peněžních prostředků „je odstranit stávající nežádoucí stav, kdy poškození, kterým byl přiznán nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy, jež jim byla způsobena trestným činem, nebo nárok na vydání bezdůvodného obohacení, které pachatel na jejich úkor trestným činem získal [...], nedosáhnou z důvodu nedostatku majetku pachatele plného uspokojení takového nároku, přestože v daném trestním řízení byl zajištěn a prostřednictvím uložených sankcí (trestů a ochranných opatření) odčerpán majetek, který by mohl být využit k uspokojení jejich nároků.“ (důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona o použití peněžních prostředků). Uvedený účel však tento zákon (ostatně jako většina právních předpisů) nesleduje absolutně či bezmezně.“. S ohledem na tento právní názor je tak nutné posoudit i nyní projednávanou věc.
55. Soud již výše (s odkazem na rozsudek NSS ve věci 2 As 15/2024) shledal, že za protiústavní nelze shledat stav, kdy zákon uspokojení nároků poškozených umožňuje při splnění zákonem stanovených podmínek. Současně NSS ve stejném rozsudku (v bodě 24) uvedl, že

„[j]de o situaci, kdy se zákonodárce rozhodl zlepšit pozici jednotlivce oproti minimálnímu ústavnímu standardu, disponuje v tomto směru diskrecí (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2015, č. j. 6 As 62/2014-69, bod 24), kterou soudům nepřísluší překonávat (rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2023, č. j. 2 As 189/2022-27, bod 38).“.

56. Z výše uvedených východisek je dle soudu zřejmé, že primárním smyslem dotčené právní úpravy je zlepšení postavení poškozených při uspokojování jejich majetkových nároků, jež pocházejí z páchání trestné činnosti vůči nim. Zároveň je však nutné podotknout, že tento účel nemůže být sledován absolutně a bezmezně. Přísllovečné „účel svědčí prostředky“ tak není možné uplatnit. Již ze samotné právní úpravy plynou podmínky, jež je nutné splnit, aby mohl být žadatel uspokojen. Tyto podmínky jsou pak v souladu s judikaturou správních soudů (např. rozsudek NSS ve věci sp. zn. 2 As 15/2024).
57. Soud přisvědčil žalovanému, že v případě, že by byl žalobkyni „přiznán statut“ oprávněné osoby, došlo by k postupu nejen v rozporu s přímou textací zákona, nýbrž také s účelem dotčené právní úpravy. Bylo by totiž zasaženo do práv jiné oprávněné osoby – TJKT, jež kritéria uvedená v § 2 odst. 4 zákona č. 59/2017 Sb. splňuje. Pakliže se žalobkyně dovolává rovnosti mezi ní a TJKT, musí soud připomenout právě tento rozdíl, jež panuje mezi případem TJKT a případem žalobkyně.
58. Na výše uvedeném nic nemění ani judikatura, na níž žalobkyně odkazovala. Dle názoru soudu z ní plyne obecný korektiv, dle něhož by měl stát v určité míře pomáhat poškozeným při uspokojení jejich nároků. Právě za tímto účelem byl přitom vydán zákon č. 59/2017 Sb., jehož součástí jsou podmínky, které však žalobkyně nesplnila, jak soud uvedl výše. Bylo by tak v rozporu s obecným vyznění odkazované judikatury, aby se naopak ztížilo postavení osoby, již lze doopravdy považovat za oprávněnou osobu dle § 2 odst. 4 zákona č. 59/2017 Sb., a to TJKT.
59. Námitky stran postupu žalovaného v rozporu s účelem zákona č. 59/2017 Sb. nejsou pro výše uvedené důvodné.
60. Pro úplnost městský soud připomíná, že nemusí reagovat na všechny žalobkyniny námitky, pokud proti nim uvede argumentaci, která je sama s to tyto námitky vyvrátit a v jejímž světle námitky neobstojí (rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2023, č. j. 3 As 43/2021-41, body 14-15).

Závěr a náklady řízení

61. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
62. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci měl naopak plný úspěch žalovaný, avšak v řízení mu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto ve výroku II. rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. listopadu 2025

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu